

Arrest

nr. 156 556 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat door A. HAEGEMAN loco H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de clan Isaaq te behoren. U werd in X geboren in X (Benadir) maar verhuisde als peuter na de dood van uw ouders naar Hargeisa (Somaliland). U groeide er op bij uw tante langs moederszijde en bleef er wonen tot uw vertrek naar België in 2014. In 1986 huwde u met S.M. en samen kregen jullie vijf kinderen: Sa. (v, °1970), H. (v, °1972), I. (m, °1980), Sam. (v, °1982) en Sai. (m, °1985). Uw echtgenoot stierf in 1991, naar u verklaart werd hij vermoord wegens zijn loyaliteit aan het vorige regime. Uw twee oudste dochters overleden toen ze nog heel klein waren, uw dochter Samsam stierf tijdens de bevalling van haar dochter A. (°2000). Sindsdien woonde u samen met uw beide zonen en uw kleindochter in de wijk Dubuluq in Hargeisa.

Op een dag kwam er een man naar u toe die beweerde de oom langs vaderszijde van uw kleindochter A. te zijn en haar wilde uithuwelijken. Jullie waren hiermee niet akkoord en uw zoon I. weigerde het voorstel van de man, opwerpend dat A. nog te jong was om te trouwen. De man repliceerde hierop dat hij haar in dat geval wel zou dwingen, waarop hij samen met I. vertrok.

Niet veel later vernam u dat I. was vermoord. U rende naar de plaats van de misdaad en trof uw zoon daar dood aan. De volgende dag vond de begrafenis plaats en nog een dag later verlieten jullie het huis om elders in Hargeisa bij uw vriendin Id. onder te duiken met Sai. en A.. Jullie verbleven twee maanden bij Id. en terwijl verkocht u uw huis om een reis naar het buitenland te kunnen betalen. Ondertussen zou S.A., een religieuze leider in Hargeisa, u ook hebben veroordeeld tot de dood door steniging omdat u uw kleindochter niet wilde uithuwelijken.

Jullie vertrokken naar Addis Abeba, waar u uw zoon en kleindochter achter liet. U reisde alleen verder via een onbekend transitland om uiteindelijk op 9 december 2014 in België asiel aan te vragen.

Ter staving van uw identiteit legt u een nationaliteitsverklaring neer, uitgegeven door de Somalische ambassade in Brussel. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw reisweg of asielaanvraag.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u vermoord te worden omdat u weigerde uw kleindochter uit te huwen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Er kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten en gebeurtenissen die aan de basis van uw vervolgingsvrees zouden liggen. Zij kunnen aldus niet de basis vormen voor een risico analyse in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Uw verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten die u schetst kunnen niet overtuigen. Zo blijkt u ten eerste bijzonder weinig te weten over zowel de zelf verklaarde oom langs vaderszijde van A. als de man waaraan hij haar wilde uithuwelijken. Wat de oom betreft zegt u enkel te weten dat hij M.M. heet en net als u tot de clan Isaaq behoort. Verder weet u niets over hem (CGVS p. 9). Over de persoon waaraan hij A. zou hebben willen uithuwelijken weet u in het geheel niets, zelfs zijn naam niet (CGVS p. 9). U verklaart ook niet om meer info te hebben gevraagd (CGVS p. 9). Dat u zo weinig informatie zou hebben over de twee mannen waarop uw hele asielaanvraag is gebaseerd, kan niet overtuigen. Zeker gezien u verklaart aanwezig te zijn geweest bij het gesprek tussen I. en de oom van A. (CGVS p. 9) kan verwacht worden dat er meer informatie zou zijn gevraagd over deze potentiële huwelijkskandidaat.

Nadat I. geweigerd had in te stemmen met het huwelijk zou M.M. hebben gezegd dat hij A. in dat geval zou dwingen (CGVS p. 9). Hierna zouden beide mannen samen zijn vertrokken, waarna I. door M.M. werd vermoord. Het is weinig waarschijnlijk dat I. op geen enkel moment meer informatie over het voorstel of de huwelijkskandidaat zou hebben gevraagd tijdens het gesprek maar dan wel na een ruzie (CGVS p. 9) samen met de man die zijn nichtje gedwongen wilde uithuwelijken zou zijn vertrokken.

Wanneer u wordt gevraagd of u klacht indiende na de dood van I. antwoordt u ontkennend en zegt dat de overheid toch niets doet voor uw familie omdat jullie geassocieerd worden met het vorige regime (CGVS p. 10). Hiernaar gevraagd slaagt u er echt niet in om deze bewering verder te concretiseren (CGVS p. 10). Wanneer de vraag u een tweede keer wordt gesteld zegt u opeens wel dat u klacht indiende, maar dat de politie niets voor u deed (CGVS p. 10). Uw klacht zou genoteerd zijn maar u zou geen enkel document hebben gekregen. U verklaart na enige tijd terug te zijn gegaan om te vragen of er enige ontwikkeling was, maar er zou geen bewijs zijn gevonden (CGVS p. 11). Dit is opmerkelijk daar u verder in het gehoor verklaart daags na de begrafenis van I. naar uw vriendin Id. te zijn gevlucht, waar u twee maanden lang de hele tijd binnen bleef en met niemand contact had (CGVS p. 11). Gewezen op uw eerderde verklaringen i.v.m. de politie voegt u toe: "Behalve de twee keer dat ik naar de politie ging." (CGVS p. 11). Dat u uw verklaring wijzigt nadat u door de dossierbehandelaar op deze inconsistentie wordt gewezen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen betreffende het vonnis tot steniging dat over u zou zijn uitgesproken kunnen niet overtuigen. U verklaart dat ene S.A. dit vonnis over u uitsprak. Ook hier weer verklaart u wel bescherming te hebben gezocht bij uw familie en uw clan, maar deze zouden u niet hebben willen helpen (CGVS p. 8). Dit terwijl u werd veroordeeld terwijl u al bij Id. verbleef, de vrouw waar u verklaart twee maanden bij te hebben verbleven zonder met iemand contact te hebben en zonder buiten gekomen te zijn (CGVS p. 11). In dergelijke situatie waarin u met niemand contact had lijkt het weinig aannemelijk dat u steun zou hebben kunnen zoeken bij uw clan. Over het vonnis zelf en de manier waarop het werd uitgesproken kunt u zelfs na herhaaldelijk doorvragen nagenoeg niets vertellen (CGVS p. 8). S.A. zou publiekelijk hebben verklaard dat u moest worden gedood door steniging. U verklaart

expliciet dat het probleem rond u draaide en dat u de enige was die volgens S.A. moest worden gedood (CGVS p. 8). Gevraagd naar uw zoon Sai. antwoordt u tot twee keer toe ontwijkend (CGVS p. 8). Wanneer u expliciet de vraag wordt gesteld of Sai. geen verantwoordelijkheid had in deze zaak, als oudste mannelijk gezinslid, verandert u uw verklaring en zegt dat het niet enkel over u ging en dat ook Sai. en A. gearresteerd moesten worden (CGVS p. 9). Dat u uw verklaring wijzigt nadat u op een inconsistentie wordt gewezen ondermijnt uw geloofwaardigheid. Het is weinig aannemelijk dat I. eerst zou worden geïnterviewd en vermoord omwille van zijn weigering A. uit te huwelijken maar dat in de nasleep van deze problemen enkel u – een bejaarde vrouw – zou worden veroordeeld en dat over Sai. met geen woord zou worden gerept.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. U weet nagenoeg niets over de twee personen waar rond uw hele asielrelaas draait. Hoewel een huwelijksvoorstel traditioneel gepaard gaat met heel wat discussies en onderhandelingen zou uw zoon I. op geen enkel moment in het gesprek bijkomende informatie hebben gevraagd over de potentiële huwelijkskandidaat. Bovendien zou hij nadien wel samen met de persoon die zijn nichtje wilde uithuwelijken zijn vertrokken. Na zijn dood zou u problemen hebben gekregen en ter dood veroordeeld zijn terwijl uw zoon Sai. als enige mannelijke gezinslid buiten schot zou zijn gebleven. **Al deze verklaringen zijn weinig aannemelijk in de socio-economische context van Somalië en kunnen aldus niet overtuigen. Bovendien zijn uw verklaringen ook op verschillende punten tegenstrijdig.** Zo verklaart u twee dagen na de dood van I. bij Id. te zijn gaan wonen, waar u twee maanden lang niet buiten kwam en met niemand contact had. Later verandert u uw verklaringen en zegt u dat u toch wel buiten kwam om naar de politie te gaan. Nog later wijzigt u opnieuw uw verklaringen en zegt u dat u wel eens naar het huis van H. ging, waar u werd geïnformeerd over het vonnis. Over het vonnis zelf en de manier waarop het zou zijn uitgesproken kunt u echter ook bijzonder weinig vertellen. Bovendien verklaarde u eerst dat u niet naar de politie ging, om daarna uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat u wel naar de politie ging maar dat ze u niet konden helpen. Idem met de steun van uw familie en uw clan. Wanneer u wordt gevraagd of u iets hebt ondernomen tegen de man die uw zoon vermoordde antwoordt u ontkennend. Later stelt u wel de steun van uw familie en clan te hebben ingeroepen, maar dat ze u niet konden helpen. Dit terwijl u eerder ook verklaarde sinds de dood van I. tot uw vertrek twee maanden lang met niemand contact te hebben gehad. **Dergelijke vage, tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen kunnen geenszins overtuigen.**

Gezien u de ingeroepen feiten die aan de basis van uw vervolgingsvrees zouden liggen niet aannemelijk heeft gemaakt komen zij niet in aanmerking als basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het document dat u neerlegt kan bovenstaande beslissing niet ombuigen. Het betreft louter een bevestiging van uw nationaliteit, hetgeen hier niet meteen in twijfel wordt getrokken.

Daarnaast wordt geoordeeld dat u geen risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt. U komt ook op die basis dus niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit bijgevoegde informatie blijkt echter dat Somaliland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land (COI Focus Somalië: Actuele veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland, 4 november 2014). Hoewel Al Shabaab in beperkte mate actief is in Somaliland onder de vorm van kleine logistieke eenheden en er sprake is van geweld tussen clans en enkele aanslagen tegen politieagenten en in Hargeisa, beschrijven verschillende de veiligheidssituatie in de gebieden die Somaliland onder zijn controle heeft als stabiel. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Somaliland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op uw vergevorderde leeftijd."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “S/2014/330, United Nations, Security Council, district general, May 2014”, “Somalie : fréquence des mariages forcés ou arrangés en Somalie; conséquence encourues par une femme qui refuse un mariage forcé ou arrangé” en “Medische attest, 1.6.2015”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 juni 2015 een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidbeginsel en van het zorgvuldigheidbeginsel.

Verzoekster herhaalt kort haar feitenrelaas en benadrukt dat zij “een alleenstaande bejaarde vrouw is, die tal van afschuwelijke gebeurtenissen heeft meegemaakt”, dat zij “haar land van afkomst heeft moeten achterlaten en alleen tot België is gereisd alhoewel ze al bijna 70 jaar oud was” en dat zij “vandaag de dag verzoekster zeer verzwakt is welk bevestigd is door een medisch attest”.

Zij meent dat de commissaris-generaal “de verplichting heeft rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van elk asiel kandidaat”, maar “dat zowel uit het gehoor verslag als uit de bestreden beslissing, blijkt dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met deze omstandigheden”. Zij wijst erop dat zij op alle vragen heeft geantwoord, maar dat veel vragen “gesloten vragen” waren die niet aansporen naar een lange, uitgebreide, antwoord”, temeer daar verzoekster “een bejaarde Somalische analfabete vrouw is die niet spontaan in detail treedt”. Waar haar verweten wordt dat zij over de oom enkel zijn naam, voornaam en clan kent en dat zij de naam van de beloofde toekomstige echtgenoot van A. niet kent, somt verzoekster de gestelde vragen dienaangaande op. Zij stelt dat “dat nergens anders gedurende het gehoor, op één of andere manier, nog vragen daarover werden gesteld”.

Dat I. niet meer vragen stelde tijdens het gesprek met de oom over de huwelijkskandidaat is volgens verzoekster een louter subjectieve appreciatie. Zij meent: “Dat hoe dan ook, als I. tijdens de vraag tot huwelijk, bedreigingen of gevecht (waarbij hij het leven liet) de naam kreeg van de toekomstige echtgenoot, heeft hij deze niet meegedeeld aan verzoekster ; Dat dit ook niet verwonderlijk is aangezien hij als volwassene man zich bezighield met het regelen van de familiale aangelegenheden en dit hij, moest hij de naam al geweten hebben, die niet wilde vertellen aan zijn bejaarde moeder ;”.

Zij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht.

Volgens verzoekster moeten de beweringen van de commissaris-generaal “door verschillende objectieve bronnen geschraagd” moeten zijn, maar bevat het administratief dossier enkel informatie over de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Punjab [vermoedelijk wordt Puntland bedoeld], doch niet over “de gedwongen huwelijks en hun gevolgen”. Zij benadrukt dat haar vrees voor vervolging “niet hoofdzakelijk op de algemene veiligheidssituatie van Somaliland gebaseerd is maar wel op haar persoonlijke situatie”. Zij klaagt aan dat er geen informatie werd gezocht “m.b.t. de praktijk van het gedwongen huwelijk in Somalië en Somaliland”, noch “over de situatie van Somalische vrouwen en/of grootmoeders of andere familieleden (in casu) die het huwelijk van hun (klein)dochter/ nicht weigeren”.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “het rapport S/2014/330, d.d. 12 mei 2014 van het Security Council van de Verenigde Staten” over de (mensenrechten)situatie in Somalië en het artikel “Somalie : fréquence des mariages forcés ou arrangés en Somalie; conséquence encourues par une femme qui refuse un mariage forcé ou arrangé” over gedwongen huwelijken.

Zij verwijst naar artikel 4 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en stelt dat UNHCR bevestigt “dat het praktijk van gedwongen huwelijk in Somalië vaak geschiedt, alhoewel het wettelijk verboden is” en “dat vrouwen een bijzonder en kwetsbaar sociaal groep zijn omwille die veelvoorkomende gedwongen huwelijken”. Zij wijst nog op “het misogynie” in Somalië, waarbij de

mannen van de stam de macht hebben om beslissingen te nemen betreffende het huwelijk van de vrouwen.

Verzoekster benadrukt dat zij *“een zeer kwetsbaar profiel”* heeft, dat zij *“een alleenstaande bejaarde vrouw”* is en dat zij *“nog enkel een alleen één zoon heeft de welke in Addis Abeba zich bevindt”*.

2.1.2. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, gaat verzoekster in op de motiveringsplicht.

Zij stelt vast dat de weigering van de subsidiaire bescherming *“op exact de zelfde motieven gebaseerd is”* als die van de weigering van de vluchtelingenstatus, terwijl dit volgens haar *“nochtans twee verschillende situaties zijn, zowel in rechte als in feiten”*.

Zij herhaalt dat zij haar land is ontvlucht omwille van de problemen door de huwelijksaanzoek voor haar kleindochter en klaagt aan dat in het administratief dossier enkel informatie te vinden is over de veiligheidssituatie in Somaliland en Punjab [vermoedelijk wordt Puntland bedoeld] terwijl de problematiek van de gedwongen huwelijken en het statuut van de vrouwen onbesproken blijft.

Verzoekster wijst op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en stelt dat rekening moet worden gehouden *“met het feit dat verzoekster een bejaarde weduwe is die geen familie meer heeft in haar land van herkomst en daar ook geen vastgoed meer bezit”*. Zij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad van State waarin geoordeeld werd dat het terugsturen van een 69-jarige weduwe waarvan de hele familie zich in België bevindt strijdig is met artikel 3 EVRM.

2.1.3. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vooreerst was zij onaannemelijk onwetend over de oom langs vaderszijde van A. en over de man waaraan hij haar kleindochter wilde uithuwelijken, nochtans dé belangrijkste actoren in haar asielrelaas. Over de oom wist zij enkel dat hij M.M. heet en dat hij net als haar tot de clan Isaaq behoort, maar verder niets (gehoor, p. 9). Over de persoon waaraan hij A. zou hebben willen uithuwelijken was zij geheel onwetend en kende zij zelfs zijn naam niet (gehoor, p. 9), terwijl zij wel aangaf aanwezig te zijn geweest bij het gesprek tussen I. en de oom van A. (gehoor, p. 9), waarbij deze huwelijkskandidaat logischerwijze benoemd en besproken zou zijn. Zoals verzoekster aangeeft en zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, wordt het huwelijk van een vrouw geregeld door de dichtste mannelijke gezinsleden van de vrouw. Verzoekster verklaart aanwezig te zijn geweest bij het gesprek waarbij aan de oom gevraagd werd om A. uit te huwelijken. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat I. tijdens dit gesprek op geen enkel moment meer informatie over het voorstel of de huwelijkskandidaat zou hebben gevraagd - informatie die verzoekster dan ook vernomen zou hebben -, maar vervolgens dan wel na een ruzie (gehoor, p. 9) samen met deze man zou zijn vertrokken.

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat zij op alle vragen heeft geantwoord, maar dat veel vragen *"gesloten vragen" waren die niet aansporen naar een lange, uitgebreide, antwoord*, temeer daar verzoekster *"een bejaarde Somalische analfabete vrouw is die niet spontaan in detail treedt"*. Waar haar verweten wordt dat zij over de oom enkel zijn naam, voornaam en clan kent en dat zij de naam van de beloofde toekomstige echtgenoot van A. niet kent, somt verzoekster de gestelde vragen dienaangaande op. Zij stelt dat *"dat nergens anders gedurende het gehoor, op één of andere manier, nog vragen daarover werden gesteld"*. De Raad merkt op dat tijdens het gehoor wel degelijk verschillende open vragen over de oom van A. werden gesteld, zoals *"Wie is deze man eigenlijk?"*, *"Wat weet u nog meer over hem?"* en *"U weet dat hij M.M. heet en Isaaq is, nog iets anders?"*, maar dat verzoekster enkel aangaf te weten dat hij M.M. heet en dat hij tot de clan Isaaq behoort (gehoor, p. 9). Over de huwelijkskandidaat werd de vraag *"Met wie wilde hij dat A. zou trouwen?"* gesteld, waarop verzoekster antwoordde *"Hij vermeldde de naam niet. Hij zei dat ze zou trouwen en we zouden betalen."* (gehoor, p. 9). Gevraagd of zij meer informatie had gevraagd, antwoordde verzoekster ontkennend: *"Nee. De hele zaak verraste ons. Hij zei dat ze moest trouwen, we vroegen niet wie die persoon was."* (gehoor, p. 9). Zoals hierboven reeds werd gesteld, is het niet aannemelijk dat verzoekster - die het gesprek tussen M.M. en I. gevold zou hebben - zelfs de naam van de huwelijkskandidaat niet zou kennen, laat staan dat I. deze naam zelfs niet gevraagd zou hebben.

Voorts verklaarde verzoekster aanvankelijk dat zij geen klacht indiende na de dood van I. omdat de overheid toch niets doet voor haar familie omdat ze geassocieerd worden met het vorige regime (gehoor, p. 10), terwijl zij later plots beweerde dat zij wél een klacht indiende, maar dat de politie niets voor haar deed (gehoor, p. 10) en dat zij na enige tijd terugging om te vragen of er enige ontwikkeling was, maar dat er geen bewijs gevonden zou zijn (gehoor, p. 11). Deze laatste versie van de feiten is dan weer tegenstrijdig met haar verklaringen dat zij daags na de begrafenis van I. naar haar vriendin Id. was gevlucht waar zij twee maanden lang de hele tijd binnen bleef en met niemand contact had (gehoor, p. 11).

Ook over het vonnis tot steniging dat over haar zou zijn uitgesproken legde zij incoherente verklaringen af. Vooreerst wordt steniging als straf enkel opgelegd bij specifieke misdrijven. Verzoekster toont niet aan dat een grootmoeder die tegen het huwelijk van haar kleindochter is een dergelijke straf wordt opgelegd. Over het vonnis zelf en de manier waarop het werd uitgesproken kon verzoekster nagenoeg niets vertellen terwijl dergelijke straffen ongetwijfeld publiek worden besproken (gehoor, p. 8). Bovendien beweerde zij eerst expliciet dat het probleem rond haar draaide en dat zij de enige was die volgens S.A. moest worden gedood (gehoor, p. 8), terwijl zij later deze verklaring veranderde en plots beweerde dat het niet enkel over haar ging en dat ook Sai. en A. gearresteerd moesten worden (gehoor, p. 9). Ook over het tijdstip van de uitspraak is verzoekster incoherent. Zo beweerde zij na de uitspraak van dit vonnis bescherming gezocht te hebben bij haar familie en haar clan (gehoor, p. 8), en anderzijds stelde zij dat zij werd veroordeeld toen zij al bij Id. verbleef, waar zij verklaarde twee maanden te hebben verbleven zonder met iemand contact te hebben en zonder buiten te komen (gehoor, p. 11). Het is niet aannemelijk dat verzoekster zich hierin vergist.

2.4. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat zij *"een alleenstaande bejaarde vrouw is, die tal van afschuwelijke gebeurtenissen heeft meegemaakt"*, dat zij *"haar land van afkomst heeft moeten*

achterlaten en alleen tot België is gereisd alhoewel ze al bijna 70 jaar oud was", dat zij *"vandaag de dag verzoekster zeer verzwakt is welk bevestigd is door een medisch attest"*, dat zij *"een zeer kwetsbaar profiel"* heeft, dat zij *"een alleenstaande bejaarde vrouw"* is, dat zij *"nog enkel een alleen één zoon heeft de welke in Addis Abeba zich bevindt"* en *"dat verzoekster een bejaarde weduwe is die geen familie meer heeft in haar land van herkomst en daar ook geen vastgoed meer bezit"*. Een loutere verwijzing naar verzoeksters leeftijd, beweerde reisweg en beweerde familiale situatie, noch de enkele vermelding in het medisch attest dat *"l'état de santé de madame F.D. née le necessite une prise en charge rapprochée"*, tonen aan dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure of dat het door haar voorgehouden profiel van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke of fysieke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde onwetendheden en incoherenties onverkort blijven.

2.5. Overigens kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeksters kleindochter de geviseerde persoon is terwijl verzoekster haar heeft achtergelaten in Ethiopië en zelf alleen naar België kwam. Immers niet verzoekster werd uitgehuwelijkt en evenmin komt het verzoekster toe het huwelijk te verbieden maar zoals ze zelf stelt wordt dit door de mannelijke leden van de clan gedaan. Verzoekster kon ter terechtzitting geen toelichtingen geven hierover. Dit ondermijnt geheel de waarachtigheid van een kleindochter die in gevaar zou zijn.

In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat er door de commissaris-generaal geen informatie werd gezocht *"m.b.t. de praktijk van het gedwongen huwelijk in Somalië en Somaliland"*, noch *"over de situatie van Somalische vrouwen en/of grootmoeders of andere familieleden (in casu) die het huwelijk van hun (klein)dochter/ nicht weigeren"*. De Raad benadrukt dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. *In casu* legde verzoekster vage, tegenstrijdige en wisselende verklaringen af over de kernaspecten van haar asielrelaas, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over het gedwongen huwelijk van haar kleindochter A.. De bij het verzoekschrift gevoegde informatie - *"het rapport S/2014/330, d.d. 12 mei 2014 van het Security Council van de Verenigde Staten"* over onder andere de rechten van vrouwen en het artikel *"Somalie : fréquence des mariages forcés ou arrangés en Somalie; conséquence encourues par une femme qui refuse un mariage forcé ou arrangé"* over gedwongen huwelijken - en de stelling dat UNHCR bevestigt *"dat het praktijk van gedwongen huwelijk in Somalië vaak geschiedt, alhoewel het wettelijk verboden is"* en *"dat vrouwen een bijzonder en kwetsbaar sociaal groep zijn omwille die veelvoorkomende gedwongen huwelijken"*, doen hieraan dan ook geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier - gelet op bovenstaand vaststellingen - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.8. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Somaliland geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van “COI Focus: Somalië: Actuele veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland” van 4 november 2014 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat Somaliland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. Hoewel Al Shabaab in beperkte mate actief is in Somaliland onder de vorm van kleine logistieke eenheden en er sprake is van geweld tussen clans en enkele aanslagen tegen politieagenten en in Hargeisa, beschrijven verschillende de veiligheidssituatie in de gebieden die Somaliland onder zijn controle heeft als stabiel. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Het bij het verzoekschrift gevoegde “rapport S/2014/330, d.d. 12 mei 2014 van het Security Council van de Verenigde Staten”, onder andere over de veiligheidssituatie in Somalië toont niet aan dat voornoemde recentere informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Besluit

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK